

Vereniging van Gepensioneerden van Philips Apeldoorn

Secretariaat: Landmetersveld 502, 7327KL Apeldoorn, tel. 055-5332020, e-mail: secretaris@vgp-apeldoorn.nl

Bankrekening nr. **NL11 INGB 0006 2405 11** t.n.v. Ver. van Gepensioneerden van Philips in Apeldoorn

Website: www.vgp-apeldoorn.nl

KvK nr. 40104291

Aangesloten bij de Federatie van Philips Verenigingen van Gepensioneerden. Website: www.federatie.nl

Nieuwsbrief – Mei 2021

We willen natuurlijk zo snel mogelijk terug naar ons normale leven. Voorlopig zitten we nog in de 3de golf, en zullen we moeten wachten tot we allemaal gevaccineerd zijn. Ik neem aan dat velen van jullie inmiddels de eerste prik wel gehad hebben, en misschien ook al wel de 2de. Helaas zijn bijeenkomsten voorlopig nog niet toegestaan. We hopen nog steeds tijdens de zomermaanden een bijeenkomst te kunnen organiseren. Een soort hernieuwde kennismaking onder het genot van een hapje en een drankje. De busreis gaat definitief niet door. Hopelijk is een etentje in september mogelijk.

Verhalen van leden

Inmiddels hebben we meerdere verhalen van leden binnen gekregen. Dit keer een verhaal van Louw Talstra over zijn **Philips** tijd, een verhaal van Nico Heiner over **zijn octrooi**, een reactie op onze website van **Dick Koster**, een verhaal van Auke Fennema over **West Berlijn**, en een verhaal van Bert Middeldorp over zijn **kortstondige voetbalcarrière**. Hiermee is de redactie wederom bijna door de voorraad verhalen heen. Hopelijk dat jullie je creativiteit willen aanspreken om ons te vermaken met mooie verhalen en anekdotes.

Herinneringen Philips Data Systems

Ik heb bij Philips Computer Industrie, later Philips Data Systems gewerkt van 1966 tot 1994. Het was mijn eerste baan na een afgebroken studie ("gesjeesd" dus) en toen nog verplichte militaire dienst. Ik ben altijd bezig geweest als software ontwikkelaar, afdeling SSP, en behoorde tot de allerlaatste groep medewerkers die, in 1994, nog in Apeldoorn werden ontslagen, daarna ging het restantje over naar Digital in Utrecht.

Na mijn ontslag, op de "hoge" leeftijd van 50, "hoog" voor een software-ontwikkelaar, althans volgens de gangbare misvattingen 😊 heb ik een aantal tijdelijke software functies vervuld via een aantal software-houses. Een harde tijd, komend uit het veilige Philips-nest 😊 maar ik heb het gered en heb nauwelijks een "gat" in mijn CV opgelopen. Eén van die tijdelijke functies was bij PEEK Traffic, en in 1997 keerde ik daar terug in een vaste aanstelling, die tot mijn (uitgestelde) pensionering eind 2011 geduurd heeft. Dat is heel duidelijk mijn mooiste baan geweest!

Het doel van Philips Computer Industrie in de beginjaren, was om net zo groot te worden als IBM. Ja, IBM, dat was in die dagen het grote voorbeeld, Microsoft bestond nog niet en de bekende grote naam, die daaraan voor altijd verbonden zal blijven, werd gedragen door iemand die waarschijnlijk nog een kleuter 🧒 was. Om dat doel te bereiken hadden we heel veel buitenlandse inhuurkrachten over de vloer, vooral Engelsen en Amerikanen. Sommige daarvan hadden meer capaciteiten dan andere....

We hadden een ingehuurde collega die uit Nieuw-Zeeland afkomstig was. Hij leek wel te genieten van z'n verblijf in Nederland en deed oprecht pogingen een beetje Nederlands op te steken. Daarom had hij altijd een klein notitieboekje bij zich en als hij een belangrijk woord of zinnetje hoorde dan zei hij "Ah, I need that" en schreef het meteen op. Een woord wat op hem heel veel indruk maakte was "furskrik-u-luk" 😊.

In het "pre-mobieltjes" tijdperk: wie herinnert zich niet de fameuze omroepinstallatie: "de heer / mevrouw X... toestel 9..." Of de Nieuwjaarsbijeenkomsten met boerenkool en worst, ter versterking van de team-geest!

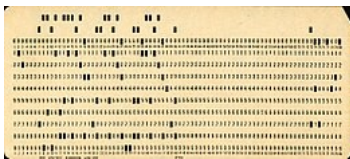

Of de grote kantine-bijeenkomst, ik denk in de jaren '80, waarin een grote reorganisatie werd aangekondigd en veel mensen hun plek bij Data Systems zouden verliezen; de bijeenkomst werd "in toom" gehouden door extra Philips bewakers uit Eindhoven, met honden(!) .....

Meerdere collega's hebben het al opgemerkt, en ook ik herinner me heel goed hoe de salarissen, in zakjes, in bakken op een karretje, werden rondgedren door het hele bedrijf en bij elke deur werd een stop gemaakt en een aantal zakjes afgeleverd. De buitenlandse inhuurkrachten konden nauwelijks geloven wat ze zagen....

In die allereerste beginjaren werd het "fundament" onder software-ontwikkeling gevormd door een helemaal vergeten product: Ponskaarten! Alle statements in een te ontwikkelen programma werden vastgelegd op ponskaarten, en bakken, bakken en bakken vol ponskaarten werden dagelijks heen en weer gereden tussen Apeldoorn en Eindhoven. Waarom? Omdat de toekomstige "eigen" P1000 computer-serie hardware ook nog in ontwikkeling was en dus nog niet beschikbaar voor software testen! In het Rekencentrum in Eindhoven werden de Apeldoornse programma's 's nachts gedraaid, via een Simulator, op IBM machines, en de output, samen met de ponskaarten, was de volgende morgen weer beschikbaar in Apeldoorn.

Een proces wat bijna niet meer voor te stellen is: één test per dag, en als er iets fout bleek te zijn dan moesten een paar nieuwe ponskaarten met correcties worden toegevoegd, waarna alles met het volgende transport weer naar Eindhoven ging..... enz. Bij mijn weten is het gelukkig nooit voorgekomen dat de bestelauto met tien- en tienduizenden ponskaarten ergens onderweg uit de bocht vloog 😞. De vertraging in de software ontwikkeling die dat opgeleverd zou hebben..... Het is goed om te beseffen dat dit alles meer dan een halve eeuw geleden is!

Het zal duidelijk zijn dat het op peil houden van de voorraad nieuwe ponskaarten een grote krachttoer was voor het hoofd van de afdeling Ponskamer, wijlen dhr. Baar. "Wat doen jullie met al die dingen, eten jullie die?" vroeg hij eens aan een aantal programmeurs op V2. Wel, dat was niet zo'n gekke vraag, want, het gebeurde wel eens dat een collega, die z'n

van huis meegebrachte broodtrommeltje "onbewaakt" op z'n bureau liet staan, tijdens de lunch ontdekte dat z'n broodje kaas, waarop hij zich zo verheugd had, op miraculeuze wijze getransformeerd bleek te zijn tot een "broodje ponskaart!"

In de genoemde Ponskamer waren, ik schat zeker een dozijn, maar waarschijnlijk meer, dames de hele dag bezig de door de programmeurs aangeleverde "ponsconcepten" over te brengen op ponskaarten. Met een knipoog naar de naam van hun baas werden ze als groep ook wel aangeduid als "baarmoeders". Er bestond ook nog een andere aanduiding, maar die is als vrouw-onvriendelijk te beschouwen en zal ik hier niet herhalen.

Een gebeurtenis die om de een of andere reden op mij veel indruk maakte, was de afronding en officiële oplevering van de eerste (en waarschijnlijk 😞 enige) versie van het database product "Pholas", we hadden er jaren aan gewerkt.

Op verdieping V2 (SSP) vond een grote bijeenkomst plaats, waar, tot mijn grote verbazing, een enorme rij "bobo's" van onze Marketing afdeling verscheen, velen daarvan hadden wij, arme software schrijvers nog nooit (op V2) gezien. Ik meen me te herinneren dat er zelfs een enkele driedelige krijtstreep te ontwaren viel. In hun toespraken deden zij niets anders dan elkaar alsmaar pluimen op de hoed en veren in hun achterste steken, terwijl er over ons, helemaal achterin de ruimte, de mensen die het software-technisch allemaal mogelijk hadden gemaakt, met geen woord werd gerept..... De diepe teleurstelling daarover is een gevoel wat ik me nog levendig herinner.....

Brand!!

Wie herinnert zich niet die vreselijke morgen waarop het gebouw F in vlammen op ging? Ik herinner me dat ik op mijn fiets kwam aanrijden en met verbazing de grote rookwolken boven ons bedrijf zag opstijgen en een groot aantal brandweerlieden druk in de weer met bluswerkzaamheden. Het was een heel vreemd gevoel.

Toch moest het werk zoveel mogelijk doorgaan en deden de mensen die in andere gebouwen hun werkplek hadden, hun best zoveel mogelijk “normaal” door te werken. Maar het bleef vreemd om vanuit V2 de vlammen en de rook te zien in gebouw F. En ik herinner me dat de kantine, meteen achter gebouw F toch open was die middag en dat we wadend door bluswater en in een flinke brandlucht daar de lunch konden gebruiken.

Louw Talstra

Octrooi 8802266

De in mijn pre-corona verzamelwoede heb ik omgezet in een opruimwoede. Na meer dan anderhalvemeter papieren opgeruimd te hebben, blijft een klein verhaal over.

In mijn Apeldoornse, Philips Computer Industrie verleden (1965-1972) was o.a. het volgende onderzoek een van de taken. Het behelsde een egale, zo dun mogelijke, laklaag aanbrengen op het product, (printplaten). Kwasten, spuiten of dompelen gaven te onregelmatige dikten en zorgden voor procesverstoringen en veel afkeur.

In die periode van PCI liepen er ook juristen van het octrooi bureau ons op de vingers te kijken. Hun werk was het opsporen van producten en processen die in aanmerking zouden kunnen komen om met een octrooi te beschermen en door licenties aan derden geld te incasseren. Wij bekeken de mensen met enige argwaan, wat moet nu een jurist in de chemische werkplaats snuffelen.

Wat hield de uitvinding in. Hieronder een simpele voorstelling.

Een cilinder vormige buis waarvan de “huid” uit een soort muskietengaas bestond en rond draaide in een bad met vloeistof. In die buis een tweede, stilstaande, buis met een rij gaatjes waardoor perslucht geblazen werd om de lak uit het muskietengaas op het product te blazen.

Het product werd door een band langzaam over de gevormde nevel gevoerd zodat het hele oppervlakte kon worden beneveld met de lak. Het gaatjespatroon in de blaasbuis was het probleem elk gaatje moest even veel lucht uitblazen. De hele trukendoos kwam er aan te pas om een goed resultaat te bewerkstelligen en dat voldeed aan de verwachtingen.

Nu de jurist, een aardige vent, heeft ons danig van het werk gehouden met zijn vragen. Eenmaal verdwenen is hij gaan omschrijven wat ik hierboven met nog geen 10 regels heb uiteengezet. Na enige tijd kreeg ik zijn verhaal op papier ter beoordeling. Het waren minstens 10 bladzijden om het geheel te omschrijven.

Ik heb het epistel meerdere keren gelezen en heb hem het mij ook laten uitleggen. Echt begrijpen deed ik het niet: wat is van de uitvinding overgebleven? Hij gelukkig want dat was juist zijn bedoeling! Voor de concurrent moet het niet te gemakkelijk gemaakt worden. Zo is het naar het octrooibureau gegaan.

Mijn verbazing was groot en blij verrast. Het octrooi was verleend, ik was ook nog vindbaar binnen het concern, drie jaar voor mijn pensionering! Al met al, het voorblad van het verhaal heb ik bewaard (je

kan nooit weten waar dat goed voor is!) en het gaat om het octrooi nummer 8802266 van 15-9-1988, toch mooie herinnering al was ik het al lang vergeten.

Conclusie: De jurist heeft dus heel goed werk verricht met zijn 10 moeilijk leesbare pagina's. Voor ik het vergeet. Er staat ook een beloning voor, zij het symbolisch en wel een Amerikaanse dollar. Er was een gewoonte ontstaan om een silverdollar te geven. Die heb ik nooit ontvangen, ik zou hem zuinig bewaard hebben. Wel de papieren dollar gekregen. Op mijn vakantie benut, misschien wel voor een ijsje.

Een anderhalvemeterafstands groet om covid geen kans te geven.

Nico Heiner

Mijn eerste loon

Het verhaal over loonzakjes deed me denken aan mijn eerste loon.

Ik was in december 1970 aangenomen voor een half jaar bij het BOSS in Delft. Het BOSS (Bureau Opleidingen Software Systemen) was opgericht door SSP Rijswijk, en "leefde" van studenten die het even niet zagen zitten. Je kreeg gedurende een half jaar een programmeurs opleiding in zaken als Algol (ELX8), Autocoder (P1000) en nog meer. Na afloop kon je zeggen of je door wilde gaan bij Philips Electrológica, en Philips had intussen kunnen zien of je geschikt was. Maar dat is een ander verhaal.

Terug naar dat loonzakje: hoewel in opleiding, kreeg je betaald, en wel het (zeker voor studenten) riante bedrag van 600 gulden in de maand. Daarvoor kwam iemand uit Rijswijk op een brommertje, gekleed in zo'n dikke leren jas, met de loonzakjes voor 10-20 man in de fietstas die hij achterop zijn brommer had. Niets van beveiliging, werd kennelijk niet nodig geacht in die tijd. De hele club werd bij elkaar geroepen, en zo kreeg iedereen zijn loonzakje.

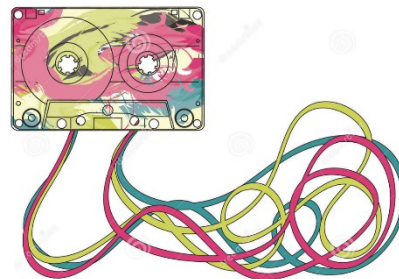

Ik heb dit overigens maar 1 of 2 keer meegemaakt, begin 1971 ging Philips over op betalingen per bank.

Dick Koster (reactie via onze website)

West Berlijn

In de jaren 70 hadden we een P1000 klant in West-Berlijn, Schneider-Opel. De klant had tape-problemen en de Duitse organisatie zag geen kans daar een oplossing voor te vinden. Dus werd een specialist uit Apeldoorn uitgenodigd. Ondergetekende dus. Met twee leden van de Duitse organisatie, Karl-Heinz Rönne en Waltraud Hoffman vlogen we op een mooie lentedag naar Berlijn. Karl-Heinz ging mee, om te voorkomen dat ik rare dingen zou gaan zeggen en Weltrut ging mee, omdat .. nou ja, die ging altijd overal mee. In Berlijn bleek het allemaal niet zo moeilijk en na een half uur was het allemaal auf und laufig.

Maar omdat de klant ziemlich sauer gewesen war, werd besloten dat we nog een paar dagen zouden blijven om te kijken of alles goed bleef gaan. Vertrouwen is goed, controle is beter.

Dus gingen we elke morgen even naar de klant, riepen wie geht's en hingen de rest van de dag de toerist uit. Het was dolce fa niente, sowieso een all-inclusive verblijf avant-la-lettre!.

West Berlijn was een indrukwekkende stad, waar, door die Mauer en doordat de stad geïsoleerd in Oost-Duitsland lag, een speciale sfeer hing.

We maakten sightseeing tours, bekeken de muur en Checkpoint Charlie. Ik ben zelfs nog in Oost-Berlijn geweest. Zonder mijn begeleiders, want West-Duitsers mochten de DDR niet in.

Op een morgen liepen Karl-Heinz en ik (waar Waltraud was? Geen idee) op de Kurfürstendamm, de Berlijnse Champs Elysées. Zag ik aan de overkant een prachtige naakte vrouw voor een groot open raam! Ik riep Karl-Heinz guck! Hij guckte, maar ja zu spät. Toen hij hoorde wat hij had gemist wilde hij meteen niet meer verder. We hebben daar nog minstens een half uur op een bankje gezeten en op een terras koffie gedronken, maar niks natuurlijk. Echt een gedenkwaardige week.

Ruim dertig jaar later, in 2007, gingen mijn vrouw en ik op weekend trip naar Berlijn. Nog steeds een prachtige stad, maar die speciale sfeer, nee die was er niet meer. Je had er net Knut de ijsbeer. Ook leuk natuurlijk, maar toch minder. De Kurfürstendamm was er nog wel. Even indrukwekkend als dertig jaar eerder en bijna niets veranderd. Ik wist zelfs het raam nog! En onwillekeurig keek ik weer. Totdat mijn vrouw zei ze is nu ook 60 hoor'.

Toen wist ik het weer, vroeger, vroeger was alles beter.

Auke Fennema

Voetballen

Omdat ze mensen te kort kwamen, werd ik gevraagd mee te doen met de jaarlijkse voetbalcompetitie in Beekbergen tussen de verschillende afdelingsteams. Vooraf werd er een aantal keren getraind in het Zuiderpark. Na afloop van één van die trainingen zette ik de voetbalschoenen even op de auto, om de deur van het slot te doen. Daarna vergat ik de schoenen.... Eén schoen heb ik nog teruggevonden, maar op één schoen kun je niet voetballen, waarmee ik niet wil zeggen dat ik op 2 voetbalschoenen wel voetballen kon.

Dus nieuwe voetbalschoenen gekocht, om toch nog aan de wedstrijden mee te kunnen doen. Tijdens één van die wedstrijden schoot iemand van korte afstand de bal keihard tegen mijn linker knie. De knie werd zo dik en pijnlijk dat Luc Tack mij s' avonds met de takkebak (zo noemden wij zijn auto), naar huis moest brengen. Daar ben ik hem nog steeds dankbaar voor, anders had ik nog steeds in Beekbergen gestaan....

Ik heb een week thuis met het been op een stoel gezeten, en kon daarna weer werken (op krukken). Voordeel was wel dat ik mijn auto binnen de poort, vlak voor gebouw V mocht parkeren. Met het voetballen is het nooit meer goed gekomen, met mijn knie trouwens ook niet.

Bert Middeldorp

- Algemene informatie over onze soosmiddagen

- Al onze activiteiten worden in principe gehouden op de 2^e woensdag van de maand, met uitzondering van de maanden juni, juli en augustus.
- De soosmiddagen worden gehouden in het Denksportcentrum, Dubbelbeek 24, naast het zwembad Malkander, en beginnen om 14.00 uur.
- Aan het bijwonen van een soosmiddag zijn geen kosten verbonden, zelfs koffie en/of thee wordt u gratis aangeboden.
- Voor het jaarlijkse etentje en de jaarlijkse busreis wordt van de deelnemers een bijdrage in de kosten gevraagd.
- Al onze activiteiten zijn toegankelijk voor leden en hun partner.

Bert Middeldorp
Secretaris VGPA